

Следъ това Бимъ Бамъ Бумъ грабна Итковата шапка, захвърли я настрана и му нахлузи една червена копринена палячовска шапка, сжщо такава, каквато носѣха и другитѣ джуджета.

Момчетата и момичетата се засмѣха, заплѣскаха ръце и седнаха пакъ на сребърнитѣ си столчета край маситѣ.

Итко видѣ: предъ всѣко момче и момиченце имаше златна чинийка, златна виличка и ножъ.

Бимъ Бамъ Бумъ застана предъ Итко, подаде му една сребърна табличка, препаса му бѣла копринена престилка и му рече високо, та всички да чуятъ:

— Днесъ е празникътъ на цвѣтята! Тукъ сж всички полски и горски цвѣта и тѣхнитѣ гости: пеперуди, бръмбари, пѣвци и свирци. Ти си обидилъ много отъ тѣхъ. Ако искашъ да ти простятъ, трѣбва да заслужишъ това. Хайде вземи сега таблата и имъ прислужвай!

Балетъ на пеперудкитѣ

Итко неохотно взе табличката. Гой не знаеше какъ да я държи, ала ,като видѣ какъ другитѣ джуджета носѣха, и той взе да прислужва и да разнася ягоди, малини, разни банички, чудни малки сладкиши и да ги слага предъ момчетата и момичетата. Тѣ взеха златнитѣ си ножове, вилички и лъжички и започнаха полека, тихо да ядатъ. Не се чуваше никакъвъ разговоръ, никакъвъ шумъ. А после взеха да наливатъ въ златнитѣ си чашки меденъ сокъ, набранъ изъ чашкитѣ на цвѣтята, и да пиятъ.

Въ салона бѣше тихо, като че ли никой нѣмаше, а отъ вѣнъ долиташе омайната и сладка музика отъ сребърнитѣ и златни звънчета.